

7. 4. 2004

66-23-0211

OKRESNÍ SOUD V RAKOVNÍKU		
DOŠLO:	- 7. 04. 2004	HOD.
.....krát	Kolek za	
.....příloh	Kč	

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Vítové a soudců JUDr. Tomáše Kučery a JUDr. Jany Hráchové ve věci žalobce Město Rakovník, Husovo nám. 27, Rakovník, zastoupeného Mgr. Ivanem Chytilým, advokátem se sídlem v Praze 1, Maiselova 15, proti žalovanému M. H., narozenému , bytem R., zastoupenému JUDr. Jiřím Hadravou, advokátem se sídlem v Rakovníku, Havlíčkova 584, o zaplacení 135.364,50 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 10.9.2003, čj. 6 C 1023/2002-93,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném výroku I mění tak, že se žaloba zamítá.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech řízení před soudem I. stupně 25.335,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku do rukou JUDr. Jiřího Hadravy, advokáta se sídlem v Rakovníku, Havlíčkova 584.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení 31.030,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku do rukou JUDr. Jiřího Hadravy.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal po žalovaném náhrady škody ve výši čtyř a půl násobku jeho průměrného měsíčního příjmu s tím, že žalovaný byl jako starosta Města Rakovník usnesením rady města č. 440/99 ze dne 17.8.1999 pověřen „řešit pracovněprávní vztah s Ing. Kapsou dle platných předpisů“. Ing. F. K. byl zaměstnán u žalobce jako tajemník městského úřadu, dne 17.8.1999 rozhodla městská rada o jeho odvolání z funkce a téhož dne mu byla doručena výpověď z pracovního poměru, následně pak 20.8.1999 další výpověď z pracovního poměru. Rozsudkem Okresního soudu Praha-západ, čj. 8 C 1672/2000-80 ze dne 11.1.2001 bylo určeno, že obě tyto výpovědi jsou neplatné, žalobci uloženo zaplatit Ing. K. na nákladech řízení 8.224,- Kč a následně musel žalobce na základě dalších soudních rozhodnutí vyplatit Ing. K. z titulu náhrady mzdy podle § 61 zákoníku práce celkem 225.216,- Kč. Podle žalobce byl žalovaný odpovědný za řešení

odvolání z funkce Ing. K. a jeho doručení jmenovanému, k řádnému odvolání a následné výpovědi však nedošlo, čímž vznikla žalobci škoda.

Shora označeným rozsudkem Okresní soud v Rakovníku uložil žalovanému zaplatit žalobci 135.364,50 Kč s 5,5 % úrokem od 4.7.2002 do zaplacení, vše do 3 dnů od právní moci rozsudku, „v ostatním“ žalobu zamítl, což představovalo 6,5 % úrok z 135.364,50 Kč za dobu od 2.7. do 3.7.2002 a 1 % úrok z 135.364,50 Kč za dobu od 4.7.2002 do zaplacení a uložil žalovanému zaplatit žalobci na nákladech řízení 32.861,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku do rukou právního zástupce žalobce. Soud I. stupně vzal za prokázané, že žalobci vznikla zaplacením náhrady nákladů řízení bývalému tajemníkovi městského úřadu Ing. F. K. ve sporu o neplatnost výpovědi náhrady mzdy podle § 61 zákoníku práce škoda v celkové výši 233.440,- Kč. Dále vzal za prokázané, že žalovaný jako tehdejší starosta žalobce byl usnesením městské rady č. 440/99 ze dne 17.8.1999, jímž byl Ing. K. odvolán z funkce, dočasně pověřen plněním úkolů tajemníka městského úřadu včetně plnění funkce statutárního orgánu zaměstnavatele a současně mu bylo uloženo „řešit pracovněprávní vztah s Ing. K. dle platných předpisů“. To se však nestalo, žalovaný nezajistil řádné doručení odvolání z funkce Ing. K. před doručením výpovědi, což vedlo posléze k neúspěchu žalobce v řízení o neplatnost výpovědi a vzniku předmětné škody. Soud I. stupně dospěl k závěru, že výše popsaným jednáním žalovaný porušil povinnosti při plnění pracovních úkolů ve formě nevědomé nedbalosti a za vzniklou škodu odpovídá podle ustanovení § 172 odst. 1 zákoníku práce v rozsahu čtyř a půl násobku průměrného měsíčního výdělku (§ 179 odst. 1, 2 zákoníku práce). Protože žalovaný byl vyzván k plnění dopisem doručeným mu až 2.7.2002, octl se v prodlení teprve od 4.7.2002, a proto žaloba o zaplacení úroku z prodlení do tohoto dne nebyla shledána důvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání žalovaný. Poukazoval na to, že byl informován, že zápis ze zasedání městské rady žalobce dne 17.8.1999 byl prostřednictvím zapisovatelky paní J. H. předán Ing. K. a on z této informace vycházel. Svůj postup při výpovědi Ing. K. konzultoval s právníky a byl jimi ubezpečen, že vše je v pořádku. Poukazoval na to, že i žalobce, již tehdy zastupovaný Mgr. Chytilém, ještě po celý rok 2000, kdy vedl spor s Ing. K. o neplatnost výpovědi, zastával názor, že odvolání z funkce bylo doručeno řádně. Teprve v průběhu tohoto sporu se žalovaný dozvěděl, že k doručení odvolání z funkce Ing. K. došlo nesprávným postupem, a to do jeho přihrádky na městském úřadu. Dále žalovaný poukazoval na to, že není odborník v pracovněprávních vztazích, vycházel proto z rad odborníků. Nesouhlasil proto se závěrem soudu I. stupně, že se dopustil nevědomé nedbalosti. Navrhoval, aby byl napadený rozsudek změněn, žaloba zamítnuta a přiznána mu náhrada nákladů řízení.

Žalobce ve vyjádření k odvolání navrhoval rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdit a přiznat mu náhradu nákladů odvolacího řízení.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal napadený rozsudek podle § 212 o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění soudu I. stupně a po jejich zhodnocení dospěl k závěru, že soud I. stupně z těchto skutkových zjištění vyvodil nesprávné závěry právní. Okresní soud především pochybil v tom, pokud věc posoudil podle ustanovení zákoníku práce přesto, že žalovaný nebyl zaměstnancem žalobce. Pokud v tomto směru

žalobce argumentoval ustanoveními § 206 zákoníku práce a § 28 odst. 1 nařízení vlády č.108/1994 Sb., ani z těchto ustanovení nelze dovodit, že by žalobou uplatňovaný nárok na náhradu škody podléhal režimu zákoníku práce.

Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce na vztahy vyplývající z výkonu veřejné funkce se zákoník práce vztahuje, pokud to výslovně stanoví, nebo pokud to stanoví zvláštní předpisy.

Ve smyslu ustanovení § 206 zákoníku práce se ustanovení této Hlavy (Hlava VIII, zákoníku práce) vztahují mimo další v tomto ustanovení vyjmenované osoby i na fyzické osoby vykonávající veřejné funkce, jestliže při plnění úkolů souvisejících s výkonem funkce utrpěly úraz.

Podle § 28 odst. 1 nařízení vlády č. 108/1994 Sb. fyzickým osobám plnícím veřejné funkce a funkcionářům odborové organizace odpovídá za škodu vzniklou při výkonu funkce nebo v přímé souvislosti s ní ten, pro koho byli činní; fyzické osoby a funkcionáři odpovídají za škodu tomu, pro koho byli činní.

Jak patrně z výše citovaného, ani ustanovení § 28 odst. 1 nařízení vlády č. 108/1994 Sb. nestanoví, že by škoda způsobená osobou vykonávající veřejnou funkci, měla být posuzována podle zákoníku práce, pouze to, že za takovou škodu funkcionář odpovídá tomu, pro koho byl činný. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že zákon předpokládá, že byla-li osoba, která je v pracovním poměru uvolněna dlouhodobě pro výkon veřejné funkce, její dosavadní pracovní poměr trvá i po dobu výkonu veřejné funkce. Ustanovení § 28 odst. 1 nařízení vlády tedy výslovně řeší odpovědnost za škodu způsobenou během výkonu veřejné funkce a to tak, že, ač je funkce vykonávána za trvání pracovního poměru a zaměstnanec byl na dobu výkonu této funkce pouze uvolněn, neodpovídá tento funkcionář zaměstnavateli, nýbrž tomu, pro koho byl ve funkci činný. Podle odvolacího soudu je však třeba odpovědnost za škodu způsobenou při výkonu veřejné funkce, není-li tato funkce vykonávána v pracovním poměru u toho, pro koho je vykonávána (§ 2 odst. 2 zákoníku práce), posuzovat podle ustanovení občanského zákoníku.

Odvolací soud po přezkoumání soudem I. stupně zjištěného skutkového stavu dospěl k závěru, že z něj lze vycházet i při posouzení odpovědnosti žalovaného za škodu z hlediska občanského zákoníku.

Podle § 420 odst. 1 občanského zákoníku (dále jen O.Z.) každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti.

Podle odstavce 3 citovaného ustanovení odpovědnosti se zproští ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil.

Po zhodnocení všech okolností dospěl odvolací soud k závěru, že žalovaný neporušil žádnou právní povinnost ve smyslu ustanovení § 420 O.Z., když v jeho jednání nelze spatřovat porušení právní povinnosti tak, jak to má na mysli zákon. Je pravdou, že způsob, jakým bylo realizováno jednak odvolání Ing. K. z funkce tajemníka, tak i rozvázání pracovního poměru s Ing. K., nebylo shledáno formálně správným, což v konečném důsledku vedlo k rozsudku o neplatnosti výpovědi a povinnosti nahradit Ing. K. mzdu, tj. ke vzniku škody. Naproti tomu žalovaný, jako starosta města, jímž zůstal i poté, co byl na

dobu neobsazení funkce tajemníka dočasně pověřen plněním jeho povinností, jednal způsobem, který byl u žalobce zaveden (doručování písemností zaměstnancům městského úřadu do přihrádky), svůj postup konzultoval jak s tehdejšími právníky žalovaného, tak i s advokátem pracujícím pro žalobce externě a jeho pokyny se i řídil (opakované zaslání výpovědi). Nebylo prokázáno, že by byl výslovně upozorněn na všechny formální náležitosti odvolání z funkce a výpovědi z pracovního poměru a nezbytnost rigidního dodržení zákonem předepsaného postupu. Za to, že takto přesně postupováno nebylo sice z titulu svého postavení žalovaný nese odpovědnost, ale jde především o odpovědnost politickou, neboť je faktem, že v situaci nastalé po usnesení městské rady ze 17.8.1999 jako osoba dočasně pověřená výkonem funkce tajemníka, selhal. Nelze však považovat za porušení právní povinnosti, pokud se žalovaný, sám laik v oblasti pracovněprávních vztahů, spolehl na rady osob, které právem, vzhledem k jejich vzdělání a profesi, považoval za odborníky v této oblasti.

V tomto směru je třeba vytknout soudu I. stupně, že konstatoval, že žalovaný porušil právní povinnost při plnění pracovních úkolů, aniž by specifikoval konkrétní právní povinnost, která byla porušena, vyjma poukazu na usnesení městské rady, jímž byl žalovaný pověřen dočasně plněním úkolů tajemníka města, včetně plnění funkce statutárního orgánu zaměstnavatele.

Na základě všech výše uvedených skutečností a závěrů neshledal odvolací soud žalobu důvodnou, a proto napadený rozsudek podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil a žalobu v napadeném vyhovujícím výroku zamítl.

O nákladech řízení před soudem I. stupně bylo rozhodnuto ve smyslu § 221 odst. 1, 2 o.s.ř. podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a v řízení úspěšnému žalovanému byla přiznána náhrada vzniklých nákladů řízení spočívajících v nákladech za právní zastoupení advokátem. Ty sestávaly jednak z paušální odměny za řízení v jednom stupni ve výši 24.960,- Kč (§ 7 vyhl.č. 484/2000 Sb.) a paušální náhrady hotových výloh při pěti úkonech právní služby po 75,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.).

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 224 odst. 1 podle § 142 odst. 2 o.s.ř. a v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému byla přiznána náhrada vzniklých nákladů řízení spočívajících jednak v nákladech za zaplacení soudního poplatku ve výši 5.420,- Kč a dále v nákladech za právní zastoupení advokátem. Ty sestávaly jednak z paušální odměny za řízení v jednom stupni ve výši 24.960,- Kč, paušální náhradě hotových výloh při dvou úkonech právní služby v celkové výši 150,- Kč a konečně v cestovních nákladech právního zástupce žalovaného při cestě ze sídla jeho kanceláře v Rakovníku k jednání odvolacího soudu v Praze a zpět, celkem 100 km osobním automobilem Volkswagen Polo

23 Co 477/2003

SPZ RAC 57-72, 5,- Kč na 1 km.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky ve lhůtě 2 měsíců od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu v Rakovníku.

V Praze dne 3. února 2004

Za správnost vyhotovení:
Taulová

Předsedkyně senátu
JUDr. Jaroslava V í t o v á
v.r.

